

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžso/23/2016
Identifikačné číslo spisu: 3014200884
Dátum vydania rozhodnutia: 18.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3014200884.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD., v právnej veci žalobcu: JUDr. S. B., narodený dňa XX.XX.XXXX, C., právne zastúpeného: JUDr. Jozef Šimko, advokát, J. Derku 18, Trenčín, proti žalovanému: Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. X/2 Spr 150/13/1000-12 zo dňa 12.10.2014, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/259/2014-86 zo dňa 09.03.2016 v spojení s opravným uznesením č. k. 13S/259/2014-103 zo dňa 23.05.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/259/2014-86 zo dňa 9. marca 2016 v spojení s opravným uznesením č. k. 13S/259/2014-103 zo dňa 23. mája 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal súdneho prieskumu rozhodnutia žalovaného č. X/2 Spr 150/13/1000-12 zo dňa 12.10.2014, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým bolo zastavené konanie o vyplatenie pomernej časti odchodného, pretože v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo o nepriznaní odchodného. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci je predpokladom toho, aby príslušný orgán nekonal a nerozhodoval o veci, o ktorej už bolo prv právoplatne rozhodnuté. Dodal, že vo všeobecnosti k porušeniu procesnej podmienky prekážky rei iudicatae dôjde vtedy, ak sú kumulatívne splnené tri podmienky - 1/ začne sa opätovne konať, hoci už bolo vo veci právoplatne rozhodnuté, 2/ začne sa opätovne konať medzi tými istými účastníkmi a 3/ o tej istej veci, pričom pre posúdenie prekážky veci rozhodnutej je tiež podstatné, či sa oproti skôr rozhodnutej veci podstatným spôsobom nezmenil skutkový stav.

Poznamenal, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že o v poradí prvej žiadosti žalobcu o priznanie odchodného bolo služobným úradom a žalovaným právoplatne rozhodnuté. Žalobca tiež nerozporoval, že vo veci vedenej na služobnom úrade pod sp. zn. I/2Spr 171/13, ktorá bola právoplatne skončená, išlo o totožný nárok ako v teraz prejednávanej veci. Sporným zostalo, či nadobudnutie nároku žalobcu na starobný dôchodok predstavuje podstatnú zmenu skutkového stavu, ktorá by odôvodňovala opätovné prejednanie veci.

V súvislosti s uvedeným súd konštatoval, že z dikcie ust. § 125 ods. 2 zákona č. 154/2001 Z. z. je zrejmé, že pre posúdenie vzniku nároku prokurátora na odchodné je okrem existencie zákonom stanovenej dĺžky započítateľnej praxe podstatný najmä dôvod, pre ktorý došlo k vzdaniu sa funkcie. Tieto zákonom stanovené podmienky musia byť splnené kumulatívne, pričom obe musia existovať v čase skončenia služobného pomeru prokurátora. Už z povahy a charakteru týchto podmienok je zrejmé, že nie je možné, aby niektorú z týchto podmienok prokurátor splnil dodatočne, po skončení služobného pomeru. Samotná skutočnosť, či má prokurátor ku dňu skončenia funkcie nárok na starobný dôchodok sama o sebe nezakladá nárok na odchodné. Rozhodné je, či bola táto skutočnosť dôvodom vzdania sa funkcie prokurátora.

V danej právnej veci mal krajský súd z písomného úkonu žalobcu zo dňa 9.10.2012 za zistené, že žalobca sa vzdal funkcie podľa § 16 ods. 1 písm. c) zákona č. 154/2001 Z. z., teda bez uvedenia dôvodu. To, že k vzdaniu sa dochádza práve podľa § 16 ods. 1 písm. c) zákona č. 154/2001 Z. z. žalobca výslovne uviedol.

Súd prvého stupňa tak ustálil, že na uvedený spôsob a dôvod zániku služobného pomeru žalobcu nemá žiaden vplyv skutočnosť, že žalobca následne, necelých 9 mesiacov po skončení jeho služobného pomeru, nadobudol nárok na starobný dôchodok. Z uvedeného pohľadu teda vznik nároku žalobcu na starobný dôchodok nemôže predstavovať novú skutočnosť, ktorá by predstavovala zmenu skutkového stavu oproti tomu, ktorý tu existovala v čase rozhodovania o prvej žiadosti žalobcu o odchodné. Ak teda služobný úrad a žalovaný už právoplatne rozhodli o nároku žalobcu na odchodné, založili tým prekážku, ktorá bráni meritórnemu prejednaniu v poradí ďalšej žiadosti žalobcu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, žalobné dôvody žalobcu neboli dôvodné a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Rozsudok krajského súdu napadol žalobca včas podaným odvolaním z dôvodu, že súd prvého stupňa pri zamietnutí žaloby dospel na základe zhromaždených a vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež preto, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Mal za to, že napadnutým rozhodnutím prvostupňový súd nevyhovел žalobe navrhovateľa a v plnom rozsahu sa stotožnil s procesným postupom Generálnej prokuratúry SR v správnom konaní nielen v otázke výkladu a aplikácie ustanovenia § 125 zákona č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakateloch prokuratúry, ale i v otázke existencie prekážky rozhodnutej veci (totožnosť účastníkov konania a totožnosť predmetu konania), ktorá bola dôvodom zastavenia konania o priznanie pomernej časti odchodného za skutočne odpracované obdobie na Krajskej prokuratúre Trenčín.

V ďalšom poznamenal, že sa márne domáhal ochrany pred zjavnou diskrimináciou v dôsledku novelizácie zákona (č. 220/2011 Z. z.), ktorá bezprecedentne znevýhodnila bývalých vojenských prokurátorov, ktorí sa rozhodli aj naďalej pokračovať v práci na prokuratúre a namietal, že v zmysle antidiskriminačného zákona nemôžu existovať medzi prokurátormi navzájom alebo v porovnaní so sudcami diferencie a rozdiely v priznávaní sociálnych náležitostí /odchodné, príplatky a podobne/ za predpokladu, že v služobnom pomere a v rezorte prokuratúry odpracovali viac ako 30 rokov.

Primárne z naznačených dôvodov považoval rozhodnutie prvostupňového súdu za nesprávne a

neopodstatnené a trval na tom, že navrhovateľ splnil zákonné predpoklady pre priznanie alikvotnej časti odchodného v zmysle ustanovenia § 125 zákona č. 154/2001 Z.z. o prokurátoroch a právnych čakateľoch prokuratúry, pretože na príslušnej civilnej prokuratúre odpracoval viac ako 8 rokov, ukončil služobný pomer na prokuratúre v čase, keď mal legitímne priznaný výsluhový dôchodok /rovnocenný starobnému dôchodku/ a dodatočne aj s prihliadnutím na neústretný postoj a postup prokuratúry požiadal o starobný dôchodok, ktorý mu bol so spätnou platnosťou ku dňu XX.XX.XXXX priznaný.

Dodal, že od príslušného štátneho orgánu žiada a chce len to, na čo má objektívne nárok. Pre úplnosť doplnil, že ukončiť služobný pomer prokurátora sa rozhodol na základe zhoršeného zdravotného stavu /diagnostikovaná chronická obštrukčná choroba pľúc/, ktorý mu bránil plnohodnotne vykonávať prácu a plniť povinnosti prokurátora.

Vyjadril nesúhlas s dôvodmi pre zastavenie správneho konania. Mal za to, že priznaním starobného dôchodku sa skutkový a právny stav zmenil a anuloval tak pôvodné rozhodnutia príslušných orgánov prokuratúry o nepriznaní odchodného pre absenciu nároku na starobný dôchodok.

Poznamenal, že je síce pravdou, že v správnom konaní je "v zásade" analógia neprípustná, čo však ale neznamená, že vo výnimočných prípadoch a situáciách ju nemožno použiť. Bol presvedčený, že je v možnostiach a kompetencii odvolacieho súdu prelomiť uvedenú diskriminačnú bariéru a negovať neprímeranú tvrdosť zákona a prijať spravodlivé /kompromisné/ riešenie v tejto veci v prospech navrhovateľa využitím analógie inej právnej normy /ustanovenie § 95 ods. 8 zákona č. 385/2000 Z.z./, ktorá považuje výsluhový dôchodok za plnohodnotný a rovnocenný starobnému dôchodku.

Podaným odvolaním sa navrhovateľ domáhal kvalifikovanejšieho a spravodlivejšieho preskúmania a vyhodnotenia všetkých skutkových okolností tohto sporového konania v intenciách žaloby a objektívneho posúdenia záverov a petíty rozhodnutia prvostupňového súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie s pokynom na odstránenie diskriminácie a priznanie alikvotnej časti odchodného za skutočne odpracované roky.

Žalovaný sa k odvolaniu vyjadril v zákonom stanovenej lehote v podaní zo dňa 21.04.2016, v ktorom uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v plnom rozsahu potvrdil, keďže žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové právne relevantné skutočnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18.07.2017 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho

vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie Krajskej prokuratúry v Trenčíne o zastavení konania o nároku žalobcu na odchodné, s poukazom na prekážku veci rozhodnutej a jeho odvolanie zamietol, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Podľa § 125 ods. 2 zákona č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakateloch prokuratúry (ďalej len „zákon o prokurátoroch“), pri zániku služobného pomeru prokurátora vzdaním sa funkcie z dôvodov nadobudnutia nároku na starobný dôchodok, predčasný starobný dôchodok alebo invalidný dôchodok, alebo pri odvolaní z funkcie podľa § 15 ods. 3 písm. b) a pri prerušení výkonu funkcie prokurátora podľa § 12 ods. 5 patrí prokurátorovi odchodné vo výške jeho posledného základného platu, ak jeho započítateľná prax dosiahla najmenej päť rokov. Táto výmera odchodného sa zvyšuje za každý ďalší skončený rok započítateľnej praxe až do dosiahnutia 20 rokov započítateľnej praxe o 20% základného platu prokurátora a za každý ďalší ukončený rok až do dosiahnutia 24 rokov započítateľnej praxe o 50 % základného platu. Za 25. rok a každý ďalší ukončený rok započítateľnej praxe sa odchodné zvyšuje o jeden základný plat, najviac však do výšky desaťnásobku naposledy určeného základného platu prokurátora.

Podľa § 145 zákona o prokurátoroch, ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie a rozhodovanie vo veciach sociálneho zabezpečenia prokurátora sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 30 ods. 1 písm. i/ zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“), správny orgán konanie zastaví, ak v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Predmetom súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. X/2 Spr 150/13/1000-12 zo dňa 12.10.2014, ktorým v odvolacom konaní zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Krajskej prokuratúry v Trenčíne č. 1/2 Spr 128/14/3300 zo dňa 15.07.2014.

Odvolací súd z predloženého spisu súdu prvého stupňa, súčasťou ktorého je aj administratívny spis, v danej veci zistil, že žalobca žiadosťou o priznanie príplatku za výkon funkcie prokurátora a vyplatenie alikvotnej časti odchodného zo dňa 31.03.2014 v súvislosti s rozhodnutím Sociálnej poisťovne - ústredia č. XXX XXX XXXX X zo dňa 21.03.2014 o priznaní a poberaní starobného dôchodku požiadal o priznanie príplatku za výkon funkcie prokurátora v zmysle odpracovanej doby a započítateľnej praxe v rezorte prokuratúry a priznanie a vyplatenie alikvotnej časti odchodného za obdobie funkcie prokurátora (od 01.03.2005 do 31.12.2012 na Krajskej prokuratúre Trenčín) dôvodiac splnením zákonných podmienok podľa zákona o prokurátoroch.

Krajská prokuratúra Trenčín (ďalej len „služobný úrad“ alebo „prvostupňový správny orgán“) o žiadosti žalobcu o vyplatenie časti odchodného rozhodla rozhodnutím č. 1/2 Spr 128/14/3300 zo dňa 15.07.2014 tak, že konanie o vyplatenie pomernej časti odchodného zastavila z dôvodu, že v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo o nepriznaní odchodného a skutkový stav sa podstatne nezmenil. Dôvodila tým, že žalobca (ako prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín do 31.12.2012) sa písomným vyhlásením podľa ustanovenia § 16 ods. 1 písm. c/ zákona o prokurátoroch vzdal funkcie prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín s tým, že rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa č. 1/2 Spr 171/13 zo dňa 10.06.2013 podľa § 125 ods. 2 zákona o prokurátoroch nebolo žalobcovi priznané odchodné z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok, pretože v čase vzdania sa funkcie prokurátora nenadobudol nárok na starobný alebo invalidný dôchodok. Uvedené prvostupňové rozhodnutie bolo na základe odvolania žalobcu potvrdené rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. X/2 Spr 150/13 - 7 zo dňa 04.07.2013 a zároveň bolo podané odvolanie zamietnuté. Rozhodnutie o nepriznaní odchodného nadobudlo právoplatnosť dňom 10.07.2013. Keďže mal prvostupňový správny orgán za to, že u žalobcu bola na priznanie odchodného preukázateľne splnená len podmienka započítateľnej praxe najmenej 5 rokov, absentovala však podmienka vzdania sa funkcie prokurátora v dobe nadobudnutia nároku na starobný alebo invalidný dôchodok, uvedený skutkový stav neumožňoval priznanie odchodného žalobcovi.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie o tom, že konanie o vyplatenie pomernej časti odchodného žalobcovi bolo zastavené a odvolanie žalobcu zamietol dôvodiac, že zákonodarca v ustanovení § 125 ods. 2 zákona o prokurátoroch jasne a zrozumiteľne ustanovil, že právo na odchodné môže vzniknúť len ku dňu, kedy zanikol služobný pomer prokurátora pri súčasnom splnení dvoch zákonných podmienok, a to zánik služobného pomeru z dôvodu nadobudnutia nároku na starobný alebo invalidný dôchodok (t. j. existencia nároku na starobný alebo invalidný dôchodok) a započítateľná prax najmenej 5 rokov. Nebolo sporné, že žalobca sa dňa 09.10.2012 písomne vzdal funkcie prokurátora podľa § 16 ods. 1 písm. c/ zákona o prokurátoroch a jeho služobný pomer tak podľa § 16 ods. 2 zákona o prokurátoroch zanikol ku dňu 31.12.2012, pričom v čase skončenia služobného pomeru žalobca ešte nemal nárok na výplatu starobného alebo invalidného dôchodku. Zdôraznil, že pre posudzovanie vzniku práva na odchodné je rozhodujúci skutkový stav existujúci v čase zániku služobného pomeru, na skutkový stav v tejto veci nemal vplyv neskorší (po zániku služobného pomeru) vznik nároku žalobcu na starobný dôchodok a jeho priznanie rozhodnutím Sociálnej poisťovne. Žalovaný sa tak v celom rozsahu stotožnil so správnu úvahou a závermi vyslovenými v prvostupňovom rozhodnutí, pretože prvostupňový orgán správne ustálil skutkový stav, z ktorého vyvodil správny právny záver a vecne rozhodol v súlade so zákonom. Dodal, že rovnaký skutkový stav veci, totožní účastníci a totožný predmet veci znamenajú, že v prípade vyššie označených vecí ide o ich totožnosť.

Krajský súd po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného dospel k záveru, že toto rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, žalobné námietky žalobcu neboli dôvodné a preto bolo potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podaného odvolania posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a zisťoval, či preskúmovacie konanie na krajskom súde bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval zákonný výsledok.

Vychádzajúc z odvolania žalobcu odvolací súd ustálil, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je právna otázka výkladu a aplikácie ustanovenia § 125 zákona o prokurátoroch a otázka existencie prekážky rozhodnutej veci s tým, že odvolacie námietky sú v zásade totožné so žalobnými dôvodmi. Tento právny rámec vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

Odvolací súd z napadnutého rozsudku zistil, že krajský súd pri svojom rozhodnutí vychádzal zo skutkového stavu, že žalobca ku dňu 31.12.2012 ukončil služobný pomer prokurátora na Krajskej prokuratúre v Trenčíne písomným vzdaním sa funkcie prokurátora dňa 09.10.2012 podľa § 16 ods. 1 písm. c/ zákona o prokurátoroch. V čase vzdania sa funkcie prokurátora bol žalobca poberateľom výsluhového dôchodku, nemal však nárok na starobný či invalidný dôchodok (nedovršil dôchodkový vek).

V ďalšom má odvolací súd za preukázané, že žalobca je poberateľom výsluhového dôchodku od 01.03.2005 a v súvislosti s prepustením zo služobného pomeru profesionálneho vojaka (z funkcie vojenského prokurátora) mu bola vyplatená pomerná časť odchodného. Pri zániku služobného pomeru žalobcu služobný úrad nerozhodoval o priznaní odchodného, pretože žalobca nespĺňal zákonné predpoklady pre priznanie ani len alikvotnej časti odchodného.

O žiadosti žalobcu o priznanie alikvotnej časti odchodného (zo dňa 12.11.2012) bolo rozhodnuté rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa č. 1/2 Spr 171/13 zo dňa 10.06.2013 tak, že žalobcovi nebol priznaný odchodný s tým, že prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím žalovaného č. X/2 Spr 150/13 zo dňa 04.07.2013. Proti rozhodnutiu žalovaného žalobca nepodal žalobu, v dôsledku čoho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť.

Sociálna poisťovňa - ústredie rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 21.03.2014 priznala žalobcovi od XX.XX.XXXX (t. j. od dovŕšenia dôchodkového veku) starobný dôchodok v sume 374 Eur mesačne. V dôsledku tejto skutočnosti požiadal žalobca opätovne o priznanie pomernej časti odchodného s tým, že žalobcovej žiadosti nebolo správnymi orgánmi vyhovené z dôvodu existencie prekážky rozhodnutej veci a žalobu proti rozhodnutiu žalovaného krajský súd zamietol.

Krajský súd sa správne vysporiadal so žalobou tak, že predovšetkým preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, ktorého podstatou bol prieskum prvostupňového zastavujúceho rozhodnutia vydaného na základe aplikácie ustanovenia § 30 ods. 1 písm. i/ správneho poriadku, potvrdeného druhostupňovým rozhodnutím žalovaného.

Z ustanovenia § 30 ods. 1 písm. i/ správneho poriadku vyplýva, že správny orgán konanie zastaví, ak sa v tej istej veci právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil. S poukazom na vyššie uvedené mal odvolací súd za jednoznačné, že vo veci existuje prekážka veci rozhodnutej, nakoľko o žiadosti žalobcu o priznanie alikvotnej časti odchodného už bolo právoplatne rozhodnuté, pričom tým, že žalobca rozhodnutie žalovaného nenapadol žalobou, v dôsledku čoho toto nadobudlo právoplatnosť, mal odvolací súd za to, že žalobca akceptoval právny názor vyjadrený v rozhodnutí správneho orgánu. Odvolací súd tak nemohol inak, ako konštatovať naplnenie podmienky existencie prekážky rei iudicatae - totožný predmet konania, totožné subjekty konania, existencia právoplatného rozhodnutia.

Spornou zostala iba otázka, či následným dovŕšením dôchodkového veku a priznaním starobného dôchodku od XX.XX.XXXX došlo k podstatnej zmene skutkového stavu, čo by odôvodňovalo nové meritórne rozhodnutie o žiadosti žalobcu o vyplatenie alikvotnej časti odchodného. Odvolací súd sa v tejto otázke stotožnil s právnym názorom žalovaného, ako aj krajského súdu, že v prejednávanej veci nedošlo k podstatnej zmene skutkového stavu. Zákon o prokurátoroch upravuje obchodné ako osobitný nárok súvisiaci so zánikom služobného pomeru prokurátora v ustanovení § 125, zo znenia ktorého výslovne vyplýva, že prokurátorovi patrí odchodné pri zániku služobného pomeru prokurátora vzdaním sa funkcie z dôvodu nadobudnutia nároku na starobný dôchodok, predčasný starobný dôchodok alebo invalidný dôchodok. Nárok na odchodné je teda podmienený skončením služobného pomeru z uvedeného dôvodu, čo súčasne znamená, že prokurátor k tomuto dňu spĺňa zákonné podmienky pre priznanie starobného, predčasného starobného alebo invalidného dôchodku. Uvedená podmienka však v prípade žalobcu splnená nebola - žalobca sa jednak vzdal funkcie prokurátora z dôvodu podľa § 16 ods. 1 písm. c/ zákona o prokurátoroch (t. j. bez uvedenia dôvodu) a jednak nárok na starobný dôchodok nadobudol až dňa XX.XX.XXXX.

Vo svetle uvedeného niet pochyb o tom, že dosiahnutie dôchodkového veku žalobcu a nadobudnutie nároku na starobný dôchodok po necelých 9 mesiacoch po skončení služobného pomeru žalobcu nepredstavuje skutočnosť, ktorá by podstatným spôsobom menila skutkový stav oproti tomu, ktorý existoval v čase rozhodovania žalovaného správneho orgánu.

Krajský súd, rovnako ako správne orgány, tak správne dospeli k záveru o totožnosti konania, keď sa zaoberali tak totožnosťou účastníkov správneho konania ako aj totožnosťou predmetu konania a rovnako správne vyhodnotili, že nedošlo k podstatnej zmene skutkového stavu. Už na takto zistenom právnom základe je možné potvrdiť zákonnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250j ods. 1 O.s.p.

V uvedenej súvislosti musí odvolací súd vyzdvihnúť, že aj pri takto zistenom skutkovom a právnom stave sa krajský súd zaoberal aj s ďalšími námietkami žalobcu, napríklad možnosťou uplatnenia analógie, pričom záver krajského súdu o totožnosti vecí mohol žalobca zmeniť iba predložením dôkazov, že skutkový stav sa oproti pôvodnému podstatne zmenil, čo žalobca v prejednávanom prípade neurobil.

Na uvedenom základe si potom odvolací súd osvojil argumentáciu krajského súdu, že námietky žalobcu uvedené v žalobe neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle osobitného predpisu upravujúceho správne konanie (vrátane § 47 správneho poriadku). Napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Počas konania nebolo účastníkmi naznačené, ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

Záverom odvolací súd poznamenáva, že má za nesporný skutkový stav tak, ako ho v podrobnostiach opísal súd prvého stupňa v preskúmanom rozhodnutí. Odvolací súd po oboznámení sa s pripojeným súdnym a administratívnym spisom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom. Krajský súd sa podrobne zaoberal námietkami žalobcu a dospel k správne záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom, je riadne odôvodnené a žalovaný v ňom dostatočným spôsobom vyjadril svoje úvahy relevantné pre rozhodnutie. Posudzovanou vecou sa krajský súd dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto s poukazom na uvedené napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 246c

ods. 1 veta prvá O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca nemal úspech v konaní a žalovanému zákon priznanie náhrady trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.